

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2024, č. j. OSH 561/23-3/67.1/23191/SK
KULK 34013/2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravně správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 5. 2023, č. j. MML039419/23/1157/OD/Li. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Tohoto nedbalostního přestupku se žalobce dopustil porušením § 4 písm. a) a c), § 12 odst. 5 a § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, když dne X kolem 20:35 hod. řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. X, RZ X, v Liberci, ul. X ve směru jízdy od ul. X ke křižovatce s ul. X a nájezdem na sil. I/35 v levém jízdním pruhu, kde se nechoval ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, své chování nepřizpůsobil zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, situaci v provozu na pozemních komunikacích a svým schopnostem, kdy se současně neřídil svislou dopravní značkou IS 6g (Návěst před křižovatkou), vodorovnou dopravní značkou V 9a (Směrové šipky) a přechodnou svislou dopravní značkou B 24a (Zákaz odbočování vpravo), neboť začal přejíždět do pravého jízdního pruhu a odbočovat vpravo na nájezd sil. I/35 směr Turnov, přitom ale nedbal zvýšené opatrnosti, neboť omezil a ohrozil řidiče osobního motorového vozidla tov. zn. X, RZ X, X jedoucího v pravém jízdním pruhu, čímž došlo ke střetu pravé boční části vozidla tov. zn. X, RZ X, s levou přední částí vozidla tov. zn. X, RZ X.
3. Za tento přestupek byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta 2 200 Kč. Podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky byla žalobci současně uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že správní orgány nemají odborné znalosti k určování průběhu a příčin dopravních nehod. Jestliže správní orgány chtěly hodnotit příčiny dopravní nehody, měly za tímto účelem ustavit soudního znalce a nechat ho vypracovat znalecký posudek se zaměřením na to, jaká byla z technického hlediska příčina dopravní nehody, jaké byly možnosti jednotlivých účastníků odvrátit střet, jakým způsobem a jak daleko od pravého okraje vozovky se obě vozidla pohybovala na počátku a v průběhu nehodového děje, zda se vozidla mohla na vozovce minout, jaké byly výhledové poměry obou řidičů, jaká byla počáteční a střetová rychlost obou vozidel, resp. v jaké vzájemné pozici se v době střetu nacházela. Současně měl znalec posoudit technickou přijatelnost výpovědí obou účastníků dopravní nehody. Skutkový stav nebyl ve vztahu k přestupku zjištěn bez důvodných pochybností.
5. Žalovaný nevypořádal odvolací argumentaci žalobce, dle níž se dopravní značení B 24a vztahovalo na uzavřený nájezd na silnici I/35 směr Turnov, na nějž se fakticky odbočovat

vůbec nedalo z důvodu neprůjezdnosti podpořené umístěním směrových desek. Odbočit na Turnov chtěl žalobce až za uzavřeným nájezdem, což mu žádné dopravní značení nezakazovalo. Dopravní značení na místě bylo navíc prokazatelně zmatečné, vadně umístěné a neplatné. Vozidlo X se nacházelo za žalobcem. Řidič tohoto vozidla začal žalobce nezákonně podjíždět až během odbočování. Tuto argumentaci žalovaný nevypořádal. Žalovaný argumentoval „stopami poškození“, k nimž však dále nic přezkoumatelného neuvedl, což ani nemohl, neboť není soudním znalcem. Žalovaný uvedl, že žalobce nebyl nezákonně předjížděn, čímž je zjevně myšleno předjížděn zleva, ačkoli nic takového žalobce v odvolání nenamítal. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné, vnitřně rozporné a nelogické, nevyvracející verzi žalobce.

6. Rozhodnutí správních orgánů stojí na výpovědi druhého účastníka nehody, z pohledu žalobce viníka nehody. Ten však není žádným nezávislým pozorovatelem nehody, který by na výsledku správního řízení neměl zájem. Je naopak jejím účastníkem, protože je jeho svědecká výpověď důkazně bezcenná. K tomu žalobce citoval z nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, dle něž nelze akceptovat shledání viny obviněného za situace, kdy jediným přímým důkazem proti němu je výpověď svědka, u něž a priori nelze vyloučit jakýkoli zájem na výsledku řízení, přičemž tato svědecká výpověď je posouzena jako věrohodná toliko s odůvodněním, že byla podána pod hrozbou sankce v případě křivé výpovědi. Právě hrozbou sankce za křivou výpověď však žalovaný argumentoval ve vztahu k věrohodnosti svědka.
7. Žalovaný dále nevypořádal argumentaci žalobce ohledně toho, že výrok rozhodnutí je nepřezkoumatelný, když je v něm např. uvedeno, že žalobce své chování nepřizpůsobil zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, situaci v provozu na pozemních komunikacích a svým schopnostem. Nebylo uvedeno a prokázáno, že žalobce své chování nepřizpůsobil svým schopnostem, jakož i ostatním uvedeným okolnostem. Napadené rozhodnutí tak postrádá zákonné náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu, když není zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

8. V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný plně odvolal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud podanou žalobu zamítnul.

IV. Zjištění ze správního spisu

9. Přestupek žalobce oznámila policie ČR správnímu orgánu I. stupně a spolu s oznámením přestupku postoupila především úřední záznamy o podání vysvětlení žalobce a druhého účastníka dopravní nehody X, protokol o nehodě v silničním provozu a pořízenou fotodokumentaci. Příkazem ze dne 23. 2. 2023 byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem. Proti příkazu si žalobce podal odpor.
10. Správní orgán I. stupně po zrušení příkazu nařídil ústní jednání na den 19. 4. 2023. Při něm provedl dokazování listinami ze spisu a výslech svědka X, který popsal, že mu žalobce původně jedoucí v jízdním pruhu pro odbočování vlevo náhlou změnou směru vpravo zkrřížil jízdní dráhu. Žalobce se k ústnímu jednání bez omluvy nedostavil, následně se vyjádřil písemně tak, že odbočit vpravo chtěl až za uzavřeným sjezdem, což mu dopravní značení (navíc neplatné) nezakazovalo. Druhé vozidlo jej začalo během odbočování podjíždět zprava. Správní orgán I. stupně vydal shora označené rozhodnutí ze dne 17. 5. 2023, jímž žalobce shledal vinným.

11. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně zrekapituloval průběh řízení a provedené dokazování. Uvedl především, že levý jízdní pruh, v němž jel před nehodou žalobce, byl označen jednak svislou dopravní značkou IS 6g – směrová návěst, a jednak vodorovnou dopravní značkou V 9a - směrovou šipkou vlevo, jimiž měl žalobce povinnost se řídit. Současně zde dopravní značka B24a zakazovala v celém prostoru křižovatky odbočení vpravo. Žalobce se nenacházel v pravém jízdním pruhu pro průjezd křižovatky rovně, neboť pak by tam v době střetu nemohlo být druhé vozidlo Škoda, s jehož levou přední částí se žalobce střetl pravou stranou svého vozidla. Žalobce tedy nerespektoval dopravní značení, začal přejíždět do pravého jízdního pruhu a odbočovat vpravo, přitom nedbal zvýšené opatrnosti, nechoval se ohleduplně, nepřizpůsobil své chování stavu komunikace a svým schopnostem, pročež ohrozil a omezil řidiče druhého vozidla. Správní orgán shledal také naplnění materiálního znaku přestupku a odůvodnil výši uložené sankce.
12. K odvolání žalobce přezkoumal uvedené rozhodnutí žalovaný. Ten v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, s jehož posouzením se ztotožnil. Situace včetně dopravního značení křižovatky byla náležitě zjištěna a popsána. Žalobci bylo v celé křižovatce zakázáno odbočení vpravo. Vozidlo X žalobce nezákonně nepředjíždělo, když se nacházelo v pravém jízdním pruhu vpravo od vozidla žalobce, který najel do pruhu levého, a měl tedy povinnost na křižovatce odbočit vlevo směrem k nádraží. Svědek X byl řádně poučen o následcích křivé výpovědi, jeho svědecká výpověď se výrazně neliší od jeho výpovědi bezprostředně po nehodě. Nadto jeho výpověď koresponduje dalším opatřeným podkladům, zejména pořízené dokumentaci dopravní nehody a charakteru stop. Svědecká výpověď nebyla jediným důkazem o vině žalobce, který bezprostředně po nehodě ani nevypovídal a vysvětlení podal až s časovým odstupem. Výrok prvostupňového rozhodnutí žalovaný neshledal nepřezkoumatelným, neboť v něm uvedené skutečnosti byly náležitě popsány a prokázány. Žalovaný aproboval také výši uloženého trestu a připomněl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
14. V první řadě se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky, rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005- 298, č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25, č. 81/2004 Sb. NSS). Tyto závěry lze přiměřeně aplikovat i na posuzování nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů.

15. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela, tedy i implicitně, reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
16. V daném případě soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal. Z rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně je dostatečně zřejmé, jak bylo rozhodnuto, na základě jakých a jak hodnocených podkladů, seznatelné jsou také právní závěry správních orgánů včetně jejich postoje vůči náhledu žalobce. Namítané procesní nedostatky soud vnímá spíše jako snahu žalobce vyhnout se své přestupkové odpovědnosti, která z opatřených podkladů vyvěrá. Rozhodnutí správních orgánů nemusí být zcela dokonalá a výslovně reagující na jakýkoli dílčí argument, aby je bylo možno označit za přezkoumatelná a souladná se zákonem.
17. Předně nelze žalobci přisvědčit, že se správní orgány v předmětné věci nemohou obejít bez soudního znalce. Žalobní námitka je koncipována tak, že správní orgány jsou povinny prakticky v případě veškerých řízení, v jejichž rámci jsou řešeny dopravní nehody, ustanovit znalce, neboť samy nejsou schopny si učinit jakýkoli náhled na příčinu či průběh dopravní nehody. Tak tomu nepochybně není, neboť správní orgány v přestupkových věcech jsou samy povolány k opatřování a hodnocení podkladů, třebaž vztahujících se k dopravní nehodě, přičemž se lze bezpochyby setkat s dostatečně zřejmou skutkovou situací, kdy nebude ustanovení znalce zapotřebí. Eventuální znalecký posudek by mohl být jedním z podkladů, pokud by si jej vyžádala odborná složitost posuzované otázky, což v případě dopravních nehod obecně jistě není vyloučeno. Pokud se však žalobce domnívá, že v žádném případě nelze určit viníka dopravní nehody bez ustanovení znalce, mýlí se. Právě v řešené věci to možné bylo, a s přihlédnutím k tomu považuje soud skutkový stav za náležitě zjištěný.
18. Pokud jde o namítané nevypořádání odvolací argumentace, správní orgány obou stupňů zřetelně vyjevily, jaké bylo v místě nehody dopravní značení a jakým způsobem žalobce porušil své povinnosti z něj plynoucí. Dopravní značení před předmětnou křižovatkou je ve správním spise náležitě zdokumentováno, nadto je soudu známo z vlastní zkušenosti, když jde o křižovátku poblíž budovy libereckého soudu. Na námitku, že žalobce nechtěl a ani nemohl odbočit vpravo skrze tehdy uzavřený pravý odbočovací pruh, nýbrž až skrze další rameno křižovátky (která je tímto směrem víceméně – rozdělená menšími ostrůvky), žalovaný náležitě reagoval, když správně uvedl, že zákaz odbočování vpravo je platný pro celou křižovátku, před níž byla zákazová značka umístěna, a žalobce navíc přijel do křižovátky v levém pruhu označeném směrovou šipkou pro odbočování vlevo. Jeho povinností tedy bylo odbočit na křižovatce vlevo směrem k nádraží.
19. Z uvedeného plyne, že žalobce by vzhledem k jeho zařazení do pruhu před křižovatkou nebyl ani oprávněn projet křižovátku rovně, což jinak žádná zákazová značka nezakazovala, avšak byla zde směrová šipka a návěst před křižovatkou informující řidiče o uspořádání jízdních pruhů. Také na návěsti bylo přeškrtnutím směru vpravo a souvisejících nápisů

jednoznačně vyznačeno, že (z důvodu probíhajících stavebních úprav křižovatky) zde není vůbec možné odbočit vpravo. Záměr žalobce odbočit vpravo skrze jiné rameno křižovatky, které je ve skutečnosti určeno pro vozidla přijíždějící z jiných směrů, odporuje tamnímu dopravnímu značení. Schematický tvar křižovatky je na zdokumentovaném dopravním značení náležitě vyjádřen, a soud na něm nevidí cokoli vadného, když odpovídá situaci v místě, která je ostatně patrná i z pořízených fotografií. Žalovaný ve svém rozhodnutí reagoval i na tuto výtku žalobce, když správně uvedl, že řidiči nepřísluší si činit úvahy o zákonnosti dopravního značení a na základě toho se rozhodovat, zda se jím bude či nebude řídit.

20. Podstata argumentace správních orgánů nepřisvědčuje názoru žalobce, že byl v době střetu vozidel nezákonně podjížděn zprava. Řidič v pruhu napravo od žalobce se nacházel v pruhu určeném pro projetí křižovatky přímým směrem. Žalobce se nacházel v pruhu určeném pro odbočení na křižovatce vlevo, a byl proto povinen odbočit vlevo, jak žalovaný správně uvedl. Vzhledem k tomu nemohl druhý řidič jedoucí skrze křižovatku rovně očekávat jakékoli křížení směrů s žalobcem. Z policii vypracovaného schématu nehody plyne, že místo střetu vozidel (i dle označení samotného žalobce) se nachází až v křižovatce. Je možné, že krátce před střetem mohlo mít druhé vozidlo projíždějící křižovatku rovně, tedy neodbočující, a proto nebrzdící do zatáčky, vyšší rychlost než vozidlo žalobce, který v rozporu s dopravním značením počal z levého pruhu odbočovat vpravo. To je však u rovně jedoucího vozidla, které mělo v tu chvíli v křižovatce přednost, a jehož řidič nemohl očekávat střet s vozidlem v levém pruhu určeném pro jiný směr průjezdu křižovatkou, pochopitelné. Pokud jeho řidič viděl vozidlo v levém pruhu, muselo se z jeho pohledu jednat o vozidlo směřující na křižovatce vlevo, s nímž se jeho dráha v křižovatce vůbec nezkříží. Nelze proto hovořit o nezákonném podjíždění, když druhý řidič vzhledem ke svému zařazení do pruhu a směru průjezdu křižovatkou respektoval, na rozdíl od žalobce, dopravní značení v místě.
21. Uvedené je z rozhodnutí správních orgánů dostatečně patrné. Právě to měl žalovaný na mysli, když uvedl, že žalobce nebyl nezákonně předjížděn (míněno zprava). O tom, že by snad měl být žalobce kýmoli nezákonně předjížděn zleva, nepadla v řízení ani zmínka. Slovo „předjíždění“ lze jistě použít i pro předjíždění zprava, byť je mnohými řidiči pro takový způsob předjíždění užíván speciální výraz „podjíždění“. Stopy poškození, jak žalovaný nepřehlédl, jen dotvářejí obraz o vzájemné poloze obou vozidel v době střetu, který na výše uvedených závěrech nic nemění. Je z nich zjevné, že vozidlo žalobce bylo v době nárazu mírně před druhým vozem, jehož řidič nemohl za popsané situace očekávat pohyb vozidla žalobce vpravo.
22. Pokud jde o svědeckou výpověď druhého účastníka nehody, soud předně konstatuje, že ta není pro posouzení věci natolik stěžejní, jak žalobce prezentuje. Výpověď druhého řidiče se od podaného vysvětlení žalobce v podstatě neodlišuje příliš. Naopak již ze stanoviska žalobce je v kontextu zdokumentované situace v místě zřejmé, že žalobce flagrantním způsobem nerespektoval dopravní značení v místě. K tomuto závěru lze dospět především na podkladě policejního protokolu o nehodě v silničním provozu a pořízené fotodokumentace. Následně sdělená stanoviska obou řidičů situaci pouze dokreslují. Právě proto není argumentace citovaným Ústavním nálezem příhodná. Výpověď svědka, který byl na nehodě účasten, navíc není zcela důkazně bezcenná, jak uvádí žalobce, nýbrž je třeba k ní přistupovat při vědomí toho, že svědek je na věci jistým způsobem zainteresován. Proto je namístež výpověď takového svědka, stejně jako stanovisko žalobce, zasadit do rámce dalších opatřených

podkladů, jež mohou tu kterou skutkovou verzi náležitě podpořit či vyvrátit. Takto žalovaný postupoval, když nezmínil jen, že svědek vypovídal pod hrozbou sankce za křivou výpověď, ale jeho výpověď zasadil na str. 4 napadeného rozhodnutí do širšího kontextu.

23. Ani výrok prvostupňového rozhodnutí nepovažuje soud v souladu s názorem žalovaného za vadný. Je-li zde mj. uvedeno, že žalobce nepřizpůsobil své chování stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, situaci v provozu a svým schopnostem, vyplývá podstata tohoto konstatování správního orgánu prakticky již z dalšího textu výroku a z navazujících odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, kde je popsáno, že došlo ke střetu vozidel a za jakých okolností se tak stalo. Žalobce projížděl křižovatkou, kde platila z důvodu jejích stavebních úprav mj. přechodná úprava provozu. Tomuto stavu křižovatký se nepřizpůsobil, nepřizpůsobil se ani tomu, že ve vedlejším pruhu pro přímý průjezd křižovatkou jelo další auto, do nějž jistě narazit nechtěl, tedy přecenil své schopnosti řidiče, když se domníval, že může bezpečně a bez kolize odbočit vpravo, v důsledku čehož způsobil dopravní nehodu. Odbočení vpravo mu však dopravní značení v místě neumožňovalo. Žalobce se tedy nezachoval adekvátně k situaci v místě, když nejenže nerespektoval dopravní značení, ale nepodařilo se mu ani porušit povinnosti stanovené dopravním značením tak, aby nezpůsobil kolizi s dalším vozidlem. Uvedené je z napadeného rozhodnutí dostatečně seznatelné. Rozhodnutí správních orgánů tedy v konfrontaci s podanou žalobou ob stojí.

VI. Závěr a náklady řízení

24. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když oba účastníci s takovým postupem výslovně souhlasili.
25. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 12. února 2025

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce